

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1141

26.01.2025 (136)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Část 7

Buňky a sítě

Z bezpečnostních důvodů jsme přísně dodržovali buněčný systém.

Osamělý vedoucí buňky Armin však našel způsob, jak to obejít. Zúčastnil se pochodu s pochodněmi, který pořádala mládežnická odnož NPD. Zúčastnilo se ho asi 150 lidí. Křičel: *AO vzadu!* (NSDAP/AO nebo prostě AO jsou zkratky pro velmi dlouhý německý název naší organizace).

Zjistil, že naši lidé tvořili celou třetinu celé demonstrace! Byly navázány kontakty. Výsledkem byly velmi úspěšné rozsáhlé kampaně.

Několik týmů během jediné noci zaplnilo stovkami našich plakátů i ulice v centru velkých měst. Na koncích ulic byli rozmístěni hlídači s vysílačkami. Dva týmy pracovaly na obou stranách ulice. Druhý den ráno byl vždy obrovský rozruch.

Někdy došlo k zatčení. Režim vyhlásil vítězství. Pak se ale podívaná za několik týdnů opakovala.

To trvalo poměrně dlouho. Nakonec však vše skončilo tak, jak skončit muselo.

Nicméně dlouhodobým výsledkem byla existence jak malých buněk v tradičním smyslu, tak větších "buněčných sítí". Ty první měly defenzivní výhodu a ty druhé měly výhodu ofenzivní.

Komedie omylů

Byl jsem vedoucím projektu.

Úkolem bylo přepravit zásoby přes několik neutrálních zemí do cílové destinace v nepřátelské zemi.

Aktivně se zapojilo několik týmů. Obecně platí, že tým A mluvil jazykem A, tým B mluvil jazykem B a tým C mluvil jazykem C.

Pokud jsem měl *štěstí*, týmy ve vzájemném *přímém kontaktu* brzy objevily společný jazyk, kterému rozuměl alespoň jeden člen každého týmu.

Pokud jsem *neměl štěstí*, musel jsem sloužit jako spojka a tlumočník.

To byl jeden z případů, kdy jsem *neměl štěstí*.

V tomto případě můžeme s jistotou říci: *V tomto případě se jedná o selhání komunikace.*

Tým A položí otázku.

Překládám.

Tým B odpoví na otázku.

Překládám.

Tým A odpověď odmítá.

Překládám.

Tým B trvá na správné odpovědi.

Překládám.

Tým A tvrdí, že odpověď je *zjevně* špatná z takového a takového důvodu.

Překládám. Ale také se ptám, *proč* je odpověď správná.

Tým B vysvětlí, že odpověď je *zřejmě* správná z takového a takového důvodu.

Zastavte!

Okamžitě jsem pochopil problém: *mentalita!* Mám za sebou více než dost zkušeností, abych pochopil obě mentality a přesně pochopil, o co tu jde. - Oběma týmům tedy vše vysvětluji. Oba poslouchají mé vysvětlení a souhlasně přikyvuji. Ano, teď už je všechno jasné.

Co bude dál?

Vracíme se k prvnímu kroku!!!

Proč?

Tým A to prostě do hlavy nedostane!

Pro ně je prostě nepředstavitelné, že správná odpověď je skutečně správná. Představte si, že by vám někdo řekl, že $1+1 = 2$ NENÍ univerzální pravda. "Možná, že $1+1 = 2$ v USA, ale $1+1 = 3$ v Evropě $1+1 = 4$ v Asii." To je pravda. - *Zjevně* se mýlíte, řeknete si! *Ale jste si tím naprosto, naprosto jistí?*

Ve skutečnosti $1+1 = 2$ NENÍ vždy správně! A co když *není* základem číselné soustavy *desítka*! Například v číselné soustavě založené na 2 platí $1+1 = 10$!

Zde je další příklad: "Ano = ano a ne = ne." Ale je to tak? Později jsem zjistil, že v Asii "ano" neznamena vždy "ano" v západním smyslu. Může mít *tři různé*

významy: Za první, "ano" ve smyslu pouhé zdvořilosti. Za druhé "ano" ve smyslu "ano, rozumím, co máš na mysli". Za třetí, "ano" ve smyslu "ano, souhlasím s tebou!".

Náš příběh však pokračuje.

Na cestě přes několik neutrálních zemí zahlédnu podezřelou dvojici mužů. Později si všimnu, že nás někdo fotografuje na dálku, zatímco klečí vedle našeho auta na parkovišti.

Přichází okamžik pravdy, kdy se konečně dostáváme na klíčovou hranici s nepřátelskou zemí. Dostaneme se skrz!

Stále však existuje šance, že jsme byli vpuštěni, abychom identifikovali naše spolupracovníky.

Zásilka je převezena do náhradního skladu. Malou část si vezmu s sebou.

Finanční omezení mě později donutila podstoupit větší riziko než obvykle. Jsem zadržen se svou částí zásilky. Je dost velká na to, aby způsobila značný rozruch, ale ne dost na to, aby nás to příliš poškodilo.

Na policejní stanici vidím výše zmíněnou podezřelou dvojici. Jeden z nich mi říká, že sledovat nás byla "dětská hra". Obávám se horšího.

Ale máme štěstí. Zatčen jsem jen já.

Jistě, policie prohledá domy a kanceláře ostatních, ale nic nenajde. Moji lidé nejsou ani vzati do vazby!

Možná nás ztratil sledovací tým. Možná prostě zlenivěli a usoudili, že zásoby zabaví a zatknou při pozdějších zátazích... *Jejich chyby tak vlastně vyvážily naše chyby!*

Konečným výsledkem je, že jeden člověk, konkrétně já, stráví několik měsíců ve vězení a přijde o přijatelnou část zásob. Většina zásob unikla zabavení a byla skvěle využita. Toto kolo jsme vyhráli. [Viz *Hotel 1*, *Hotel 2* a *Soudní hra č. 1*].

I krátký pobyt ve vězení se vyplatí. Je to výchovné. Mnohem později jsme podezřívaví vůči každému dlouhodobému vůdci tvrdých aktivistů, který *nemá za sebou nějaký čas ve vězení*.

Vzpomínám si na jeden případ (Ewald), kde se to ukázalo jako pravda.

Přesto mám štěstí. V začátcích nás ještě neberou tak vážně. Tresty odnětí svobody jsou většinou v řádu měsíců. Později, až nás budou brát vážně, se z nich stanou roky. Budoucí dominantní postava "právní ruky hnutí" Michael Kühnen strávil polovinu svého dospělého života ve vězení výhradně za myšlenkové zločiny!

Soudruh jménem Kurt to vyjádřil takto: *Člověk bez vězení je jako člověk bez jizev!*

Moje první uvěznění

První státní luxusní hotel byl přísný, ale vstřícný. Směl jsem si na zeď pověsit malý prapor odboje z Jižní Ameriky a v pokoji mít odbojovou literaturu. Zaměstnanci hotelu se často zastavovali na přátelský rozhovor.

Vzpomínám si, jak mě poslíček poprvé doprovodil do mého nového domova daleko od domova. Podíval se na mě nechápavě a poznamenal: *Vy sem nepatříte?*

Když jsem mu to začal vysvětlovat, přerušil mě: *Ano, vzpomínám si, že jsem o vás četl v novinách!* Celý personál se ke mně choval jako ke vzácnému hostu. Očividně jsem tu měl mnoho fanoušků.

Jednou v noci jsem stál na stole vedle okna. Chtěl jsem vidět hvězdy. Do mého pokoje vstoupil ošetřovatel a zeptal se, co dělám. Řekl jsem mu. Zatímco si prohlížel okno, přešel jsem ke dveřím. Protože jsem milovník zábavy, uvažoval jsem, že vyjdu na chodbu, zavřu dveře a zamknu ho ve svém pokoji! Jen tak z legrace. Ale rozhodl jsem se, že to neudělám. Nebyl by dobrý nápad dráždit naja-tého pomocníka.

Jednou mi jeden návštěvník potají podal papírek. Nečekal jsem to a upustil jsem ho na zem. Bylo to nepříjemné. Co bychom měli dělat? Naštěstí zaměstnanec hotelu, který na návštěvu dohlížel, udělal nečekané. Místo toho, aby se ho zmocnil a pokáral nás, jednoduše ho zvedl a podal mi ho!

Dovolenou jsem využil k dobrému účelu. Napsal jsem brožuru popisující základní koncepty NSDAP/AO. Jmenovala se *Die NSDAP/AO: Strategie, propaganda a organizace*. (NSDAP/AO: *Strategie, propaganda a organizace*. Anglické vydání nebylo nikdy vydáno. Později jsme však vydali anglické i německé vydání jiné brožury s názvem *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fights Goes On!*)

Druhý hotel byl jiný. Všechno bylo zabaveno. Ale při odhlášení jsem to dostal zpět.

Ironií je, že ačkoli vedení hotelu bylo zjevně nesympatické, pravidla pro hosty byla obecně mnohem méně přísná než v prvním hotelu.

Měla například jakousi "halu". V podstatě společenská místnost s televizí. My hosté jsme tam každý den pár hodin trávili, dívali se na televizi, hráli karty nebo si jen tak povídali.

Když jsem tam byl poprvé, přišel jeden ze zaměstnanců a podal mi štos dopisů.

Jeden z hostů se zmateně zeptal: *Proč jsi mu dal VŠECHNU poštu?*

Odpověď: *Odpověď: Neudělal, to je všechno JEHO!"*

Zpočátku jsem se držel stranou.

Jednoho dne se na mě podíval jeden z kolegů, kteří hráli karty u jiného stolu, a nenuceně se mě zeptal: *Vražda?*

Usmál jsem se, zavrtěl hlavou a řekl *Ne!*

Jindy zase běžel v televizi film o vězení. Jeden z hostů poznamenal, že se mu to za daných okolností nezdá vhodné. Ostatní souhlasili. Někdo přepnul kanál.

Proti všem předpokladům

Několik měsíců po propuštění jsem koordinoval podobný projekt. Tentokrát je na nás připraven soupeř. Ale i my jsme dobře připraveni.

S vedoucím týmu Uwem se setkávám v neutrální zemi, konkrétně v Dánsku, poblíž hranic s nepřátelskou cílovou zemí, tedy s Německem. Informuje mě, že je zde zavedeno masivní sledování.

Nastupuji do jeho auta a stejně se rozjíždíme směrem k hraničnímu přechodu. Jen pár metrů před bránou se otočí a uhání pryč od přechodu. Když se rozhlédneme, vidíme, jak se z druhé strany hranice vyřítí půl tuctu neoznačených aut.

Tato auta nás sledují, když jedeme po silnici vedoucí souběžně s hranicí. Pak zastavíme, vystoupíme a jdeme do lesa směrem k hranici. Klíčová výměna informací probíhá v těchto lesích jen několik metrů od hranice. Když končíme, vidíme, jak se k nám ze silnice blíží baterky blikající v šeru, pravděpodobně německá policie. Vracíme se k autu, odjíždíme a později se rozdělujeme.

Když se pak sám vydám do jiné neutrální země, konkrétně do Spojeného království, zastaví mě na hranicích. Policie mě informuje, že mě osobně nařídil zastavit ministr vnitra USA, konkrétně ministr vnitra. Souhlasím, že odjedu dobrovolně a na vlastní náklady, ale žádám o povolení telefonovat. Je mi vyhověno.

Za přítomnosti policie volám Michaelovi, vůdci spojenecké skupiny v této zemi, vysvětluji mu situaci a žádám ho, aby se se mnou setkal na plánovaném místě odjezdu. Nabízím mu, že ho na své náklady vezmu s sebou do dalšího místa určení. Souhlasí.

Po mém telefonátu je do vedlejší místnosti zavolán policejní úředník. Po svém návratu mi oznamuje, že mi nebude dovoleno dále telefonovat.

Když Michaelovi vysvětluji rozsah sledování, je mi jasné, že mi nevěří. Taktně mi vysvětluje, že tohle je *jeho* země, má tu *dlouholeté zkušenosti*, a proto *ví, co tu policie dělá a nedělá!*

Tomu plně rozumím. Ale musím ho přesvědčit, že tato situace je naprosto odlišná od všeho, co kdy v minulosti zažil. Ukazuji tedy na tři lidi a žádám ho, aby si zapamatoval jejich tváře, protože se s nimi ještě setká. Je skeptický, ale souhlasí.

V průběhu let jsem se s tím setkal několikrát, zejména s politickými aktivisty a právníky. *Vlády na nás uplatňují jiná pravidla!*

Během následujícího týdne jsme my dva nade vší pochybnost identifikovali více

než dvacet sledovacích agentů a půl tuctu vozidel.

Dokonce si na to hrajeme.

Předstíráme, že jsme si nevšimli, že nás pozorují dalekohledem z okna restaurace naproti. Pak vejdemo do té hospody, já podezřele zavolám a spěcháme do temné uličky. Vidíme, že nás sledují, a podaří se nám je ztratit. Pak si najdeme pěkné suché místo a pozorujeme je, jak hodiny pobíhají v dešti a snaží se nás najít.

Někdy volíme jiný přístup. Když vidím na železničním nástupišti až příliš známou tvář, procházím davem a prohlížím si každého jednotlivce, jako bych někoho hledal. Většina lidí si nejspíš myslí, že jsem policista. Ale sledovací agent znervózní.

Děláme to v jednom městečku za druhým podél hranic asi týden. Vidíme stále stejné tváře a vozidla.

Na konci své části Michael pohlédne na mě a zvolá: *Až přijdu domů a řeknu svým lidem, co jsem viděl na vlastní oči, nebudou mi věřit!*

Moje vlastní práce ještě zdaleka není u konce.

Po vyčerpání sledovacích týmů se z pohraničí stahují. Došlo jim, že se stahují, a jsou až příliš rádi, že si konečně mohou dopřát zasloužený odpočinek! Jejich os-
tražitost klesla. V tu chvíli se vydávám na cestu!

Podaří se mi nepozorovaně proniknout do další neutrální země, a to Belgie. Odtud se znovu pokouším dostat do Spojeného království. To se mi však nepodaří. Znovu mě vykopnou, podruhé během jednoho měsíce. Jsem nucen vrátit se do Belgie.

Tamní policie zřejmě ví, že přijdu. Takže očekávám, že mě po příjezdu zatknou.

Konverzace pak probíhá asi takto:

Policista: *Pojďte s námi.*

Já: *Jsem zatčen?*

Policista: *Ne, jen chci vědět, co tady děláte.*

Já: *Slyšel jsem, že jsou tu krásné kostely. Přišel jsem se na ně podívat.*

Policista: *Policista: Víme, kdo jste.*

Já: *Dobře. Čekám jen na kurýra s informacemi a finančními prostředky. Vůbec neplánuji žádné aktivity ve vaší zemi. Pokud na tom netrváte, v tom případě mi stačí jeden telefonát a hned se sem nahnou auta plná aktivistů.*

Policista: *Policista: Ne, to nedělejte! Podívejte, mám rozkaz denně hlásit váš pohyb do hlavního města.*

Já: *Znáte nějaké levné místo k přespaní? Mám málo peněz.*

Policista: *Policista: Vlastně je tady poblíž hotel. Majitel uvažuje stejně jako vy. Vždycky jsem se s ním chtěl setkat, ale nikdy jsem neměl záminku. Něco vám řeknu, vezmu vás tam, představím vás a vysvětlím vám situaci. Myslím, že tě uby-*

tuje zadarmo, dokud nepřijede tvůj přítel s penězi.

Já: *To zní dobře!*

To děláme my. Je to oboustranně výhodné. Já mám pěkné bydlení a on mě může sledovat. Navštěvuje mě každý den. Pijeme spolu *trapistické* pivo. Dávám mu aktuální informace a příjemně si povídáme. Hlásí se v hlavním městě. Jednoho dne mě pozve, abych ho doprovodil na projížďku po venkově, a já tak učiním. Po cestě zastavuje u každého kostela, abych si ho mohl prohlédnout.

Tento policista dává jasně najevo, že ho nezajímáme. Ale náš protivník je mu *odporný!* Nechce našemu protivníkovi prokázat LASKAVOST, když se do nás plete!

Konečně přichází den, kdy mohu oznámit, že mám rezervované místo na let, který odlétá následující den z letiště sousední země, konkrétně z Lucemburska.

Pak mě překvapí: *mám návrh. Nech mě tě tam odvézt! Tak budu moci svým nadřízeným nahlásit, že jsem tě osobně posadil do letadla. A ušetříš za cestu.*

Rád souhlasím.

Večer utrácím poslední peníze za luxusní jídlo. Doufám, že svůj slib dodrží.

Opravdu si ho ponechává. Vracím se do USA s 20 centy v kapse. Zavolám za ně kamarádovi, aby mě vyzvedl. Zůstávám u něj, dokud nedostanu další peníze na poslední úsek cesty domů.

Navzdory intenzivnímu úsilí protivníka dokončujeme projekt bez jakýchkoli ztrát na lidech či materiálu.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

